

Σοφία Περδίκη

Ποιήματα*

*Μαγνητοφωνήθηκαν τό Νοέμβριο και τό Δεκέμβριο τοῦ 1973, όταν ἡ Σοφία ἦταν δύομισι χρονῶ.

Πῆγε τό λουλούδι
στό φεγγάρι
καί τό λουλούδι
ἔσπασε τό φεγγάρι.

*

Πήγαμε στό δάσος
καί κόλλησαν
τά δέντρα πάνω μας.

*

Πήγαμε
καί τό φουστάνι
τό κλείδωσε ἡ μαμά της
μ' ἓνα καλό κλειδί.

*

Φοβᾶμαι τή βρῦση
πού ἦταν καί κοτούλα
καί ἔβλεπε καί
τσιρίζε.

*

Πήγαμε στό χωράφι
καί βρήκαμε λουλούδια
καί χλάπ χλάπ
τά πηδούσαμε.
Πηδούσαμε πάνω στό δέντρο
μέ τήν κιθάρα
σ' ἓνα κλουβί.

*

Στά κύματα οἱ θάλασσες
καί τό χιόνι ἔπεσαν
κάτω ἀπό τό δέντρο.
Πῶς νά κοιτάζουμε
μέσα στό κύματα;
Ποῦ νά πάω τώρα;
Ἐχασα τό παλάτι.
Πίσω ἀπ' τό δέντρο
τό πουλάκι κατάπτε
μιά κατσαρίδα.

*

Στένεψε ἡ ζωή μας
ἀπό τό ξύλο
καί τή φυλακή.
Πῆρα τή ζωή μου λάθος
γιά νά μήν πεθάνω.

*

Τώρα πού τό βράδυ στά χωράφια
τά πουλάκια στό κλουβί
πού ἦταν στό πάρκο
καί στήν ἀνατολή
καί τά γάντια στήν πολυθρόνα
καί ταμποῦρλα, ταμποῦρλα, ταμποῦρλα

τό εἶπα τώρα.

*

Μιά μέρα ἦρθε μιά γυναίκα
πού τή λέγανε Τζένη
κι αὐτός μέ κέρασε
κι αὐτή μέ κέρασε.

*

Μίλα σάν τά πουλιά
μέσα στό πάρκο
καί σάν τό λιοντάρι
καί σάν τή μαμά μου.
Θ' ἀνοίξουμε τά παράθυρα
καί θά πάρουμε τίς φωτιές
ἀπό τό δρόμο.
Γράφουμε κι ἀνάβουμε φωτιές
στά δέντρα καί καίγονται.
Τώρα πού ἔκλαιγα
ἡ μαμά μ' ἄφησε μόνη μου
κι ἐγώ τσιρίζα στό δωμάτιο.
Μέ μαῦρα παπούτσια τσιρίζα
τραλαλά λαλά.

*

Ὁ κόκορας καί ἡ κοτούλα
ἔκλαιγαν σήμερα
κι ἡ μαμά ἔκλαιγε
καί θ' ἀλλάξουμε τή ζωή μας
θ' ἀλλάξω τή ζωή μου
καί θ' ἀλλάξουμε τίς κλωστές
πάνω ἀπ' τά κεφάλια μας
σάν τίς μαριονέτες
καί θ' ἀλλάξουμε τή θάλασσα
καί τά πολλά τηλέφωνα.

*

ἀλάτι
μαλλάκι στό κοκαλάκι
κάποτε λέγαμε
πολλά ποιήματα.

Σοφία Περδίκη